

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 115. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137200225280/facsimile.pdf> (tilgået 02. august 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

delse, som afholder mig fra det, som jeg endnu stedse tror at være kaldet til. Og, læg Mærke dertil: *det eneste jeg nogensinde vil kunne anse som en Gjærning, der er i Stand til at udfylde mit Liv paa en for mig tilfredsstillende Maade*“.

— — —
Endnu engang fik Skuespillerdjævelen Tag i mig og det saa kraftigt, at den endogsaa slæbte mig op paa Scenen.

Den 10 Marts 1889 optraadte jeg ved *Strindbergs Forsøgsteater* paa Dagmartheatret som *Adolf* i Tragikomedien *Kreditorer*.

XXIX

TAGE

En Dag, jeg kom hjem fra Bogladen i Løvstræde, stod der i Entréen et lyslokket ungt Menneske og talte med min Værtinde: — Student Tage Algreen-Ussing, præsenterede hun — Vor Logerende, Hr. Wied.

Dette Møde blev Indledningen til et Venskab, som varede hjærteligt og uforandret, til den sidste Dag, den unge Mand levede.

Jeg har aldrig kendt hverken før eller senere et saa indtagende Menneske som Tage Algreen-Ussing. Blot at se ham var Lægedom. Han lyste af Humør og Livsglæde. Smuk var han vel egentlig ikke, dertil var hans Ansigt for uregelmæssigt med den lidt for tyklæbede Mund og de noget fremstaaende Øjne.

Men hvor disse Øjne kunde straale af Skælmeri og Løjer. Hans gode Humør rev En med sig og betog En. Bare det at have ham i sin Stue var Fest og Nydelse.

Af alle Mennesker, jeg har kendt, virkede kun *Holger Drachmann* paa samme Maade: Det var som blev der højere til Loftet og videre til Væggene, naar han traadte ind i et Værelse. Stemningen kunde være nok saa træg og trykket: blot han viste sig i Døren, aandede man straks

ligesom befriet op, smilede fornøjet og tænkte: Ah, der er Holger!

Det samme var Tilfældet med *Tage Ussing*.

— —
Han var en Søn af Kontorchef, Kammerjunker *Otto Algreen-Ussing*. Forældrene boede i en Villa paa Hauchsvej skraas for Gamle Kongevej 98.

Da Tage blev Student (selvfølgelig med første Karakter), sagde Faderen, at han skulde se at finde sig et Værelse i Nærheden, der skulde han bo, spise kunde han hjemme. Unge Mennesker havde ikke godt af altid at sidde og kukkelure bag Mors Skørter.

Dette syntes vi naturligvis var storartet sagt og handlet af en Fader!

Og „tilfældigvis“ var der netop et Værelse ledigt i samme Hus og i samme Etage (Kvisten) som P's boede.

— Havde det ikke været et Kvistværelse, sagde Tage — havde jeg ikke lejet det. En Student skal bo paa Kvisten.

— Forholder det sig ogsaa omvendt? spurgte jeg — at den som bor paa en Kvist omsider bliver Student?

— Selvfølgelig! bedyrede Tage, og der var ikke Skygge af Tvivl i hans Stemme og Øjne.

Denne Udtalelse glædede mig. Thi jeg var atter begyndt med Bæven at se hen til Eksamen Artium — No 2.

— —
Min Begejstring for Studenterne maa i denne Tid have faaet et Knæk. Hos Tage kom der en Del af hans Kammerater. Dem har jeg næppe været saa indtaget i, som i ham selv, thi i mine Optegnelser finder jeg følgende Vers:

Studenten er en Bøsse . . . !
Med Viddets Kruddt han tror
sig ladet helt til Randen,
ak, han ta'er Fejl, min Bror!
Naar „Bøssen“ af han skyder,
saa mærker man paa Stand,
at Kruddtet er „en Saga Blott“,
og Viddet er kun Vand!